

*ПЕТАР АНТОВИЋ (1929–2021)
ЈОШ ЈЕДАН АНЂЕО ОТИЦАО ЈЕ СВОМЕ ЈАТУ...*

Почетком октобра уснуо је вечним сном мој драги колега Петар Антоновић, наш чика Пера, како су га сви из милоште и велике љубави звали. Човек анђеоске, нежне, топле, рекла бих, мајчинске душе. Умро је спокојно и мирно, као што је и живео, у сну, у 93. години, окружен пажњом и љубављу својих најмилијих, кћери и сина.

Рођен је 2. јула 1929. у Краљеву у професорској породици. Отац Милан био је професор географије и директор гимназије, а мајка Љубица професор српског језика. У Краљеву је завршио основну школу. Пред рат 1939. године отац декретом бива премештен у Београд да службује у Трећој мушкој гимназији. Ту је Петар завршио школовање у Шестој мушкој гимназији. Након тога уписао се на Филолошки факултет, где је на Одсеку за славистику стекао диплому професора руског језика и књижевности.

Неколико година Петар Антоновић предавао је руски језик у школи у Качареву, а затим се запослио као библиотекар на Одсеку за славистику. У заслужену пензију отицао је у звању вишег библиотекара. О доказу његове љубави и посвећености Катедри и Библиотеци говори и податак да је по одласку у пензију обрадио и комплетно каталогизовао 3650 књига из легата проф. др Ђорђа Живановића.

Дуги низ година Петар се успешно бавио превођењем прозе и поезије. Споменућу само неке од објављених превода које је најчешће радио са колегиницом Вером Кусицки: *Таши-таши: белоруске народне успаванке, пошалице, игре, разбрајалице* (1985); *Врапчић, М. Горки* (1987); *Јашем, јашем коњића: руске народне бајке* (1987); *Миша су по воду слали: литванске народне песме* (1987); *По штукиној заповести: руска народна бајка у обради А. Толстоја* (1988); *Птичица – снежна стрнадица: чукотске и ескимске народне приче* (1988); *Царева кћи – жаба: руска народна бајка* (1988); *Бајке народа Совјетског савеза: бајке закавказких народа* (1990); *Бајке и сличице: Испод печурке, Јелка, Мишић и оловка, Бродић, Јабука, Петао и бојице, Пиле и паче, Различити точкови, Три мачета, Ђудљива мачка, Чаробни итатић* В. Сутејева (2007) и *Ко је рекао „Мјау“?* В. Сутејева (2008). Поред тога, превео је *Историју религија Истока* Л. С. Васиљева (1987); *Играчке* А. Барто (1988); *Пажња – позор – сад!* В. Творогова (1988) и приче *Шумски спратови* М. М. Пришвина (1988). Највише је преводио за издавачку кућу Дечје новине из Горњег Милановца, затим за Ново дело и Просвету из Београда.

Био је добри дух наше славистичке библиотеке и целе наше Катедре. Сем дивних сећања и љубави, оставио нам је у аманет бескрајно стрпљење и ту благод и толеранцију којом је зрачио. Имала сам среће да, радећи заједно са њим више од 30 година, осетим и храним се његовом добротом и учим шта значи бити добар човек. Признајем, није лако бити као чика Пера, али желим да бар мало досегнем ту анђеоску чистоту. То је једини начин да му се одужим, следећи га... Вечна му памјат!

Биљана Чудомировић, виши библиотекар
Универзитет у Београду
Филолошки факултет
Катедра за славистику
cudobi24@gmail.com